

Arrest

nr. 205 045 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigester van haar minderjarige kinderen X X en X, op 4 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 20 juni 2013

wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

1.2 Op 10 mei 2017 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3 Op 25 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 25 augustus 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.05.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

K(...), Z(...) (R.R.: (...))

Geboren te (...) op (...)

+ minderjarige kinderen:

-K(...), M(...); °(...) 2003

-K(...), A(...); °(...) 2006

-P(...), Y(...); °(...) 2011

Nationaliteit: Turkije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 08.05.2013 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 10.05.2017 en in het bijgevoegde medisch attest (zie bevestiging arts d.d. 20.07.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.07.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

1.4 Op 25 juli 2017 neemt de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 25 augustus 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: K(...), Z(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Turkije

+ minderjarige kinderen:

-K(...), M(...); °(...) 2003

-K(...), A(...); °(...) 2006

-P(...), Y(...); °(...) 2011

Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 09.02.2015, haar betekend op 05.03.2015.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsplicht en het principe van proportionaliteit”. Ze meent verder dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Eerste middel, met betrekking tot de onontvankelijkverklaring van de aanvraag 9ter

Schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980, Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsplicht en het principe van proportionaliteit, Manifeste appreciatiefout.

1.

verzoekster deed op 10.05.2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft een multinodulaire goiter, ferripriev anemie en psychische klachten.

Bij beslissing van 25.07.2017 werd verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaard.

2.

De bestreden beslissing stelt dat de medische situatie van verzoekster onveranderd is, hiervoor werd het huidig medisch attest vergeleken met een medisch attest van 2013.

Het feit dat verzoekster een gelijkaardig medisch attest voorlegt als het medisch attest dat zij indiende bij haar aanvraag dd. 08.05.2013 betekent immers niet dat de situatie hetzelfde is gebleven. In tegendeel, haar medische situatie is achteruit gegaan, daar de diagnose hetzelfde is gebleven.

3.

Bovendien geeft de bestreden beslissing blijk van een ernstige tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht van de Belgische Staat die het dossier onvoldoende onderzoekt, terwijl zij er krachtens dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur toch toe gehouden zou moeten zijn alle relevante factoren en omstandigheden af te wegen.

Ook schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, daar dit vereist dat de administratieve overheid niet onredelijk mag handelen bij het opstarten van de besluitvorming, het aanleggen van een volledig dossier, het verzamelen van alle relevante gegevens, het interpreteren van min of meer vage door rechtsregels gestelde feitelijke voorwaarden en het inwinnen van deskundige adviezen.

Het gebruik van de voorliggende gegevens in dit dossier toont duidelijk aan dat de informatie alleen maar wordt aangewend teneinde een negatief advies te kunnen staven, zonder dat er op objectieve manier met de informatie omgesprongen wordt.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt erop gewezen dat deze artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden,

om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekende partijen wijzen op een manifeste appreciatiefout, wordt opgemerkt dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aansvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter, § 3, 4° en 5° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 9ter, § 3, 4° en 5° luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

(...)”.

De Raad stelt vooreerst vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 9ter, § 3, 4° en artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de eerste bestreden beslissing wordt in de eerste plaats aangegeven dat op 8 mei 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter werd ingediend. De gemachtigde oordeelt dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van 10 mei 2017 en in het bijgevoegde medisch attest eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf en verwijst hierbij naar de bevestiging van de arts van 20 juli 2017 in bijgevoegde gesloten omslag. In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband geconcludeerd dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren op basis van artikel 9ter § 3 – 5° van de vreemdelingenwet. Vervolgens geeft de gemachtigde aan dat het voorgelegde medisch getuigschrift eveneens medische elementen bevat die niet eerder werden aangehaald door betrokkene waarbij wordt gewezen op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelt in dit verband dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 20 juli 2017 kennelijk niet blijkt dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De Raad merkt hierbij op dat ook het medisch advies van 20 juli 2017 gesteund is op zowel § 3, 4° als § 3, 5° van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Voormeld medisch advies van 20 juli 2017 luidt als volgt:

“K(...), Z(...) (R.R.; (...))

Vrouwelijk

Nationaliteit: Turkije

Geboren te K(...) op (...)

Art 9ter §3,4° en §3,5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door Mevr. K(...) Z(...) in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.05.2017.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 10/05/2017 en 08/05/2013 te vergelijken (Artikel 9ter §3-5°). Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 10/05/2017 een SMG voor, opgesteld door Dr. Y(...) A(...) (huisarts) op 23/02/2017. Uit dit medische getuigschrift blijkt dat de volgende diagnose en de respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 08/05/2013.

Op het SMG d.d. 23/02/2017 wordt namelijk vermeld dat Mevr. K(...) een multinodulaire goiter heeft zonder enige repercussie op de gezondheid van betrokkene en zonder enige behandeling. Het medische dossier bevat geen verslagen van de follow-up die volgens de attesterende arts nodig zou zijn. Het voorgelegde SMG bevestigt dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Het voorgelegde SMG d.d. 23/02/2017 bevat evenwel eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: een ferripriev anemie (bloedarmoede door ijzertekort) en psychische klachten met slaapstoornissen omwille van haar regularisatieproblemen.

Er werd geen behandeling ingesteld voor de ferripriev anemie (bloedtransfusie, ijzerssubstitutie), noch worden er laboresultaten voorgelegd om de anemie te objectiveren. Het feit dat er geen aanvullende onderzoeken uitgevoerd werden om de oorzaak van het ijzerverlies/bloedverlies op te sporen wijst op een banaal probleem.

De subjectieve psychische klachten omwille van de regularisatieproblemen van betrokkene en de slaapstoornissen worden verder niet geobjectiveerd in het voorgelegde medische dossier, noch werd er een behandeling ingesteld. De regularisatieproblemen van betrokkene dateren minstens al van in 2009 bij het negatief advies van het CGVS in verband met haar asielaanvraag, zonder dat er zich psychische complicaties hebben voorgedaan. Ook zonder behandeling is het leven van betrokkene niet in gevaar, ook de fysieke integriteit is zonder behandeling niet gehypothekeerd. Aldus is er geen risico op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°).”

Er wordt hierbij op gewezen dat aan de formele motiveringsplicht kan worden voldaan door een verwijzing naar het advies, op voorwaarde dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht, dat dit advies zelf afdoende gemotiveerd is, dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 24 oktober 2014, nr. 228.919, Lettani). Te dezen is het advies, samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht en wordt het advies bijgevalen in de uiteindelijke beslissing nu de eerste bestreden beslissing ook is genomen op grond van zowel artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet als op grond van artikel 9ter, § 3, 5°. Zodoende is in deze mate voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing stelt dat de medische situatie van de verzoekende partij onveranderd is en geeft in dit verband aan dat het feit dat zij een gelijkaardig medisch attest heeft voorgelegd niet betekent dat de situatie hetzelfde gebleven is. Ze stelt dat integendeel, de medische situatie achteruit is gegaan. De verzoekende partij voert verder aan dat het dossier onvoldoende werd onderzocht en dat de informatie alleen maar wordt aangewend teneinde een negatief advies te kunnen staven, zonder dat er op objectieve manier met de informatie omgesprongen wordt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er volledig aan voorbij gaat dat in de eerste bestreden beslissing in geen geval op een algemene wijze wordt gesteld dat de medische situatie van de eerste verzoekende partij onveranderd is. In tegendeel, in de eerste bestreden beslissing wordt naast de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet ook toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het voorgelegde medische getuigschrift eveneens medische elementen bevat die niet eerder werden aangehaald door betrokkene.

Uit het medisch advies van 20 juli 2017 blijkt dat er een opsplitsing wordt gemaakt tussen enerzijds de diagnose van "*multinodulaire goiter*" en anderzijds de "*ferriprievie anemie*" en de "*psychische klachten met slaapstoornissen omwille van haar regularisatieproblemen*". Wat de diagnose van multinodulaire goiter betreft, wordt toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, waarbij de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat uit het recentste medisch getuigschrift van 23 februari 2017 blijkt dat de diagnose en de respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de 9ter-aanvraag van 8 mei 2013. De ambtenaar-geneesheer geeft in dit verband aan dat op het standaard medisch getuigschrift van 23 februari 2017 namelijk wordt vermeld dat de verzoekende partij een multinodulaire goiter heeft zonder enige repercussie op de gezondheid van betrokkene en zonder enige behandeling. Hij vervolgt dat het medische dossier geen verslagen bevat van de follow-up die volgens de attesterende arts nodig zou zijn en concludeert dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt. De Raad stelt hierbij vast dat uit de stukken van de eerdere aanvraag van 6 mei 2013, met name uit de standaard medische getuigschriften van 17 maart 2013 en 21 augustus 2012 evenals een medisch stuk van 19 maart 2013, inderdaad blijkt dat er ook destijds onder meer sprake was van een multinodulaire goiter. In deze voormelde stukken is bij behandeling, net zoals in het recentste standaard medisch getuigschrift van 23 februari 2017, onder meer ook sprake van een (echografische) controle en van een jaarlijkse opvolging. Door louter algemeen te stellen dat de medische situatie achteruit is gegaan, weerlegt de verzoekende partij in geen geval *in concreto* de vaststelling uit de eerste bestreden beslissing dat een deel van de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Zodoende kan ze geen afbreuk doen aan deze motieven in de eerste bestreden beslissing op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer geeft verder aan dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 23 februari 2017 evenwel eveneens elementen bevat die niet eerder werden ingeroepen namelijk een ferriprievie anemie (bloedarmoede door ijzertekort) en psychische klachten met slaapstoornissen omwille van haar regularisatieproblemen, waarvoor uit het medisch advies blijkt dat toepassing wordt gemaakt van 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat er geen behandeling werd ingesteld voor de ferriprievie anemie (bloedtransfusie, ijzerssubstitutie), en dat er geen laboresultaten worden voorgelegd om de anemie te objectiveren. Het feit dat er geen aanvullende onderzoeken uitgevoerd werden om de oorzaak van het ijzerverlies/bloedverlies op te sporen wijst volgens de ambtenaar-geneesheer op een banaal probleem. In het medisch advies van 20 juli 2017 wordt vervolgens gesteld dat de subjectieve psychische klachten omwille van de regularisatieproblemen van betrokkene en de slaapstoornissen verder niet worden geobjectiveerd in het voorgelegde medische dossier, en dat er geen behandeling werd ingesteld. De ambtenaar-geneesheer stipt aan dat de regularisatieproblemen van betrokkene minstens al dateren van in 2009 bij het negatief advies van het CGVS in verband met de asielaanvraag, zonder dat er zich psychische complicaties hebben voorgedaan. Volgens de ambtenaar-geneesheer is ook zonder behandeling het leven van betrokkene niet in gevaar, en is ook de fysieke integriteit zonder behandeling niet gehypothekerd. Hij stelt vast dat er aldus geen risico is op een vernederende of onmenselijke behandeling. Ten slotte wordt in het medisch advies van 20 juli 2017, met betrekking tot de elementen die niet eerder werden ingeroepen,

geconcludeerd dat bijgevolg er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de eerste verzoekende partij verblijft *“(een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°).”* De Raad stelt vast dat de verzoekende partij volledig voorbij gaat aan deze motieven op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Ze weerlegt zodoende in geen geval *in concreto* de vaststelling uit de eerste bestreden beslissing overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet aangaande de medische elementen die niet eerder werden aangehaald, dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 20 juli 2017 kennelijk niet blijkt dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Met de loutere algemene bewering dat het dossier onvoldoende onderzocht zou zijn en de loutere bewering dat de informatie alleen maar wordt aangewend teneinde een negatief advies te kunnen staven, zonder dat er op objectieve manier met de informatie omgesprongen wordt, toont de verzoekende partij niet aan dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de eerste bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft. Zodoende wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van de redelijkheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en een manifeste appreciatiefout wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”*.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel

Dat verzoekster niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekster na een verblijf van enige tijd, waarvan zij een deel in legaal verblijf heeft doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.2 De verzoekende partij betoogt dat het niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om haar na een verblijf van enige tijd, waarvan zij een deel in legaal verblijf heeft doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Ze stelt dat het bestreden bevel met dit element op geen enkele manier rekening houdt.

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. Het loutere gegeven dat pas na een verblijf van enige tijd een verwijderingsmaatregel wordt getroffen houdt niet in dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht zou hebben verworven en doet in geen geval afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij thans niet in het bezit is van een geldig visum. Bovendien is de gemachtigde voor het nemen van een bijlage 13 niet gebonden aan een vervaltermijn of een op straffe van nietigheid voorgeschreven termijn. In de tweede bestreden beslissing wordt overigens ook gewezen op artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet waarbij wordt gesteld dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen wordt verminderd omdat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2015, betekend op 5 maart 2015. De verzoekende partij toont niet aan in welke mate en op basis van welke rechtsgrond met haar verblijf, waarvan dus een deel in illegaal verblijf, rekening mee moest gehouden worden bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij niet aan dat de tweede bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft. Zodoende wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel ook wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU